

Sygn. akt I PK 193/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa G. B. S.
przeciwko Zespołowi Szkół w K.
o ustalenie istnienia stosunku pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 stycznia 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w S.
z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt III Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
przyznaje od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 120 zł
(sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 2 kwietnia 2014 r.

Zarzucono naruszenie art. 23¹ § 1 k.p. w zw. z art. 91c ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz.U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 ze zm.), art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. w zw. z art. 20 ust. 1 pkt 1 i art. 91c ust. 1 Karty Nauczyciela oraz art. 1 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2001/23 z dnia 21 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstwa państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowników w przypadku przejęcia przedsiębiorstw,

zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz. Urz. UE L 82 z 2001 r., s. 6, Polska wersja specjalna, rozdz. 5, t. 4, s. 98), oraz przepisów postępowania, a mianowicie art. 378 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. przez zaniechanie rozpoznania wszystkich zarzutów apelacyjnych, art. 381 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., a także art. 224 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. W ocenie skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie przepisów wskazanych w zarzutach kasacyjnych, to jest art. 378 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., art. 23¹ § 1 k.p. w zw. z art. 91c ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela oraz art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. w zw. z art. 20 ust. 1 pkt 1 oraz 91c ust. 1 Karty Nauczyciela. Ponadto jako podstawę uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca wskazała na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego, które sprowadziła do pytania *„czy przepis art. 23¹ § 1 k.p. znajduje zastosowanie w sytuacji nieskuteczności rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem w procesie likwidacji szkoły publicznej w przypadku, gdy zadania dydaktyczne lub ich część wraz z całością mienia związanego z realizacją tych zadań przejęła inna szkoła publiczna, która: a) posiada wystarczającą ilość nauczycieli do realizacji przejętych zadań dydaktycznych, b) nie posiada wystarczającej ilości nauczycieli do realizacji przejętych zadań?”*.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach „przedsądu” bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572). Ma to umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147). Zadaniem Sądu Najwyższego nie jest zatem zastępowanie sądów powszechnych w orzekaniu, poprzez dokonywanie zwykłej, przynależnej każdemu sądowi interpretacji przepisów, z wykorzystaniem wiedzy, jaką niosą same przepisy oraz ich rozumienie w dotychczasowym orzecznictwie i doktrynie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2009 r., III CZP 74/09, LEX nr 551887).

Odnosząc się do twierdzenia skarżącej o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531 i orzeczenia tam powołane). Do przyjęcia skargi do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). Przestanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało oczywiście nieprawidłowe orzeczenie (postanowienie Sądu Najwyższego z 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967 i orzeczenia tam powołane, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2014 r., III SK 91/13, LEX nr 1511143). Uzasadnienie wniosku powódki o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ujawniło oczywistej zasadności skargi w powyższym rozumieniu. Skarżąca argumentowała, że Sąd Okręgowy, rozpoznając roszczenie o ustalenie istnienia stosunku pracy, nie rozpoznał zarzutu apelacyjnego dotyczącego nieważności oświadczenia Wójta Gminy K. z dnia 17 kwietnia 2013 r. o wypowiedzeniu jej stosunku pracy oraz pominął wniosek dowodowy w przedmiocie liczby nauczycieli zatrudnionych przez pozwanego. Jak twierdziła, gdyby Sąd drugiej instancji rozpoznał ten zarzut i przeprowadził wnioskowany dowód, to mógłby orzec o uwzględnieniu apelacji. Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi natomiast do wniosku, że Sąd Okręgowy rozpoznał wskazany wyżej zarzut

apelacyjny, uznając go razem z pozostałymi za niezasadny. Z kolei zgłoszonych w apelacji wniosków dowodowych nie uwzględnił jako spóźnione i niemające znaczenia dla meritum. Istotna jest również okoliczność, że sformułowany przez skarżącą w kontekście twierdzenia o oczywistej zasadności skargi zarzut nieważności oświadczenia Wójta Gminy K. o wypowiedzeniu jej stosunku pracy był przedmiotem rozpoznania w sprawie o uznanie złożonego powódce wypowiedzenia za bezskuteczne, która zakończyła się prawomocnym wyrokiem oddalającym powództwo.

Odnosząc się do drugiej wskazanej przez skarżącą podstawy przyjęcia skargi do rozpoznania, na wstępie należy zauważyć, że zagadnienie prawne nie budzi poważnych wątpliwości, jeżeli skarżący nie uzasadni tego np. przez wskazanie, że dotychczasowe orzecznictwo i doktryna prawa nie dają w tym zakresie wystarczającego rozwiązania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2010 r., II PK 66/10, niepubl. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2004 r., I PZP 4/04, Wspólnota 2004/19/54). W tej sprawie skarżąca sama we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołała orzeczenia, z których wynika co rozumie się przez przejście części lub całości zakładu pracy. Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiedział się o zastosowaniu art. 23¹ § 1 k.p. w sytuacji, gdy do rozwiązania stosunku pracy pracownika doszło przed przejściem zakładu pracy w całości lub części. Przykładowo, w wyroku z dnia 16 lipca 2014 r., II PK 262/13, LEX nr 1496285, Sąd Najwyższy stwierdził, że jeżeli pracownik nie zakwestionuje skutecznie wypowiedzenia dokonanego przed przejściem zakładu pracy lub jego części, to wyłączone jest skuteczne dochodzenie roszczenia o ustalenie istnienia stosunku pracy z nowym pracodawcą oraz, iż możliwość ta jest tym bardziej wyłączona w przypadku potwierdzenia przez sąd pracy, w innym postępowaniu, zasadności i zgodności z prawem dokonanego wypowiedzenia umowy o pracę. Ponadto, stwierdził, że jedynie skuteczne zakwestionowanie zasadności lub zgodności z prawem wypowiedzenia otwiera drogę dochodzenia roszczeń związanych z restytucją stosunku pracy u nowego pracodawcy. Uwzględniając powyższe, w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na koniec warto odnotować, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne tylko wtedy, kiedy wynik sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2007 r., I UK 161/07, LEX nr 885063). Tymczasem w przypadku powódki, powództwo o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne zostało prawomocnie oddalone w innym postępowaniu. W tej sytuacji sformułowane przez nią zagadnienie prawne dotyczące zakresu zastosowania art. 23¹ § 1 k.p. nie będzie miało wpływu na wynik tej sprawy.

Uwzględniając powyższe okoliczności, orzeczono jak w sentencji.